

DE ZUSJES BRADFORD

Ondersteboven van jou

BECKY WADE

Roman

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Ondersteboven van jou is het tweede deel van de romantische serie *De zusjes Bradford* die de liefdesverhalen van drie zussen in een klein, gezellig plaatsje in Pacific Northwest volgt. Eerder verschenen de novelle *Liefde op een briefje* en de roman *Hart op het spel*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij de Parel – Doornenburg, 2019
www.uitgeverijdeparel.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *Falling for You*.
Copyright © 2018 by Rebecca C. Wade
Author photography: © Emilie Hendryx of E.A. Creative Photography

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit De Nieuwe Bijbelvertaling.

Vertaling: Els Geertsema-Geluk
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl

ISBN 9789492408624
ISBN ebook: 9789492408631
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Voor mijn redacteur, Raela Schoenherr

*Je bent toegankelijk, oprecht en enthousiast.
Je hebt prachtig haar en een geweldige smaak voor
schoenen. Je bent een en al vriendelijkheid.
Je bent erg slim. Ik heb echt geluk dat jij je wijsheid
wilt inzetten om al mijn romans te redigeren.
Ik ben zo dankbaar dat ik je ken.*

Bedankt!

‘Ik heb een geheim ontdekt.’

Corbin Stewart keek aandachtig naar de twaalfjarige Charlotte Dixon. ‘Wat voor soort geheim?’

‘Een familiegeheim.’

‘Een groot geheim of een klein geheim?’

‘Ik denk dat het best groot is,’ fluisterde ze. Haar bleke huid stak nog meer af tegen haar lange donkere haar dan anders.

Corbin was bezig geweest zijn geblesseerde arm te trainen met behulp van een stretchband op het moment dat Charlotte aan zijn zijde was verschenen. Nu liet hij de band vallen en ging op het fitnessbankje zitten, zodat hij haar kon aankijken.

Charlotte was de dochter van zijn neef Mark, dus eigenlijk was ze Corbins achternicht. Maar hij zag Charlotte als zijn nichtje en zij zag hem als haar oom. Corbin was enig kind en had slechts twee neven – Mark en een neef die geen kinderen had en in Michigan woonde – dus een ander nichtje zou Corbin niet krijgen.

Plagerig trok hij een wenkbrauw op. ‘En? Wat is het geheim?’

‘Ik heb besloten het niet aan je te vertellen.’

‘Kom, verklap het, Charlotte. Ik zit vast hier in dit revalidatiecentrum. Ik heb niets beters te doen dan te luisteren naar het gejammer van een middelbare scholier.’

‘Jammeren? Ik jammer niet.’

‘Geloof me. Je jammert. En vertel me nu je geheim.’

Charlotte zette haar drilsergeantgezicht op. ‘Hup, terug aan het werk met die stretchband, oom Corbin. Dan praten we verder.’

‘Verklap het nou.’

‘Stretchband,’ hield ze vol.

Charlotte wilde later orthopedisch chirurg worden en had er haar persoonlijke missie van gemaakt om Corbin te ‘helpen’ met de revalidatie van zijn schouder. Al vier maanden lang kwam ze ’s middags na schooltijd naar zijn fysiotherapie sessies in het Wallace Revalidatiecentrum.

Hij pakte de stretchband en ging weer verder met zijn oefeningen, terwijl hij vanuit zijn ooghoeken naar haar keek. ‘Verklap het.’

‘Recht je rug. Dat is beter.’

Begin juni had hij Dallas verruild voor Seattle, zodat dokter Wallace de gecompliceerde schouderprothese-operatie kon uitvoeren. Het was de tweede operatie sinds zijn laatste wedstrijd bij de Mustangs afgelopen januari. Tijdens het derde kwart van die partij had een verdediger hem getackeld waarbij Corbin met zijn schouder terecht was gekomen op de helm van een speler die ook was gevallen.

Van de duizenden wedstrijden die Corbin in zijn leven had gespeeld, had deze de meeste impact op hem gehad. Het derde kwart van die wedstrijd had slechts zes seconden geduurd. Maar die zes seconden hadden zijn opperarmbeen op vijf plaatsen gebroken, zijn footballcarrière beëindigd, hem in een emotionele rollercoaster van zes weken doen belanden, en hem maanden pijn en een lelijk litteken bezorgd.

Na Corbins tweede operatie had dokter Wallace niet hoeven aandringen op revalidatie in zijn hypermoderne kliniek in Shore Pine, Washington. Mark en zijn gezin woonden in Shore Pine. Bovendien had Corbin een pauze nodig van alle media-aandacht in Dallas.

Gedurende de maanden juni, juli en augustus en het grootste gedeelte van september had hij fysiotherapie gehad. Neuromusculaire massage. Elektromagnetische schoktherapie. Cryotherapie.

Charlotte had er altijd op los gekletst, als ze er was. Ze had zijn houding gecorrigeerd. Ze had hem verteld over haar liefde voor Koreaanse popmuziek, walvissen en wetenschap. Ze had hem verteld waarom haar twee broertjes haar frustrerden en dat haar vader en moeder haar niet meer begrepen. Maar dit was de eerste keer dat Charlotte iets zei over een familiegeheim.

Familiegeheimen waren Corbin niet vreemd. Toen hij zo oud was geweest als zij nu was, had hij een zware last met zich meedragen. Dat wilde hij niet voor de lieve, sarcastische, slimme Charlotte.

‘Ik heb er drie dagen over nagedacht,’ zei Charlotte, ‘en er is maar één persoon met wie ik over dit geheim wil praten.’

Corbins kaak verstrakte; hij was bang dat hij wel kon raden wie ze bedoelde en diegene was niet haar vader of moeder. ‘Als je het niet aan mij wilt vertellen, moet je er met je vader en moeder over praten.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat zijn degenen die mijn leven lang tegen me gelogen hebben over het geheim. Mijn hele leven! Ik kan hen niet vertrouwen.’

‘Opstaan,’ riep de fysiotherapeut. ‘De spinnetjesoefening.’

Corbin en Charlotte – beiden ondertussen volledig op de hoogte van alle schouderoefeningen – liepen naar de muur van de gymzaal. Corbin plaatste de vingertoppen van zijn rechterhand tegen de muur en liet zijn vingers langzaam tegen de muur omhooglopen totdat hij niet verder kon, en begon daarna opnieuw.

‘Tot gisteravond was ik van plan om jou het geheim te vertellen. Maar toen besefte ik dat ik jou ook niet kan vertrouwen.’

Hij keek haar quasi-verontwaardigd aan. ‘Waarom kun je mij niet vertrouwen? Ik ben degene die je het advies gaf om Sehun van EXO nog niet helemaal af te schrijven toen jij Chen leuker vond. Later was je het met me eens. Ik had gelijk over Sehun.’ Het was Charlottes schuld dat hij de namen kende van minstens drie meidenbands en drie jongensbands uit Korea. Hij had geprobeerd die informatie uit zijn geheugen te wissen, maar zonder resultaat.

‘Ik kan jou niet vertrouwen omdat je me nooit hebt verteld dat je een relatie hebt gehad met Willow Bradford.’

Die was raak.

Charlotte keek hem wantrouwend aan.

Corbin en Willow deelden een verleden dat mooi – heel mooi – was geweest, maar nogal bitter was geëindigd. Zó slecht zelfs dat hij elke keer dat Charlotte over Willow begon te praten – en dat gebeurde behoorlijk vaak – niet anders kon dan een andere kant op kijken.

Willow was opgegroeid in een stadje dicht bij Shore Pine, Merryweather. Charlotte was helemaal weg van de vrouw die zo'n beetje in haar achtertuin was opgegroeid om vervolgens als model de wereld te veroveren.

'Ik heb het zo vaak over Willow gehad tegen je,' zei Charlotte. 'Zó vaak.'

Corbin zweeg.

'Ik heb haar naam volgens mij iedere therapieessie minstens één keer genoemd.'

Hij zei niets.

'En nooit zei je dat je een relatie met haar hebt gehad.' Er verscheen een frons op haar voorhoofd.

Hij zuchtte en liet zijn arm langs zijn lichaam vallen. 'Ik heb daar niets over gezegd, omdat ik wist dat je me zou gaan uithoren.'

'Nou... ja, dat zou ik inderdaad gedaan hebben.'

'Mijn relatie met Willow liep niet zo goed af.' Altijd als hij aan Willow dacht, ging er een mengeling van pijn, schuldgevoel, frustratie en verlangen door hem heen. 'Dus als jij me had uitgehoord, zou ik veel moeite hebben gehad om niet iets slechts over haar te zeggen. Ik bewees je een dienst door te zwijgen en jou te laten geloven dat ze geweldig is. Nu ik erover nadenk, ben ik eigenlijk best onder de indruk van mijn zwijgen. Ik ben een held.'

'Gisteravond probeerde ik op Google informatie te vinden over hoe ik Willow... nou ja, je weet wel, hoe ik haar zou kunnen ontmoeten. Om haar mijn geheim te vertellen. Ik had een pepermuntje in mijn mond en toen ik de foto van jóú met háár zag, schrok ik zo dat ik het uitspuugde. Het was walgelijk.'

'Het feit dat ik een relatie met haar had of dat je het pepermuntje

uitspuugde?’

‘Het feit dat ik het pepermuntje uitspuugde. Er is niets walgelijks aan Willow Bradford. Ze is perfect.’

Corbin kneep een oog dicht en liet een zacht, grommend geluid horen. ‘Zie je wel. Nu je weet dat ik haar ken, kan ik dit niet over mijn kant laten gaan. Ze is niet perfect. Ze is menselijk.’

‘Halters tillen met gestrekte arm,’ riep de fysiotherapeut.

Corbin nam een gewicht in zijn rechterhand en bewoog zijn gestrekte arm langzaam op en neer.

‘Hoelang hebben jullie, je weet wel, een relatie gehad?’ vroeg Charlotte.

‘Zeven maanden.’

‘Hoelang is dat geleden?’

‘Vier jaar.’

‘Waarom gingen jullie uit elkaar?’

‘Daar wil ik het niet over hebben.’

‘Hield je van haar?’

Ja. ‘Ook daar wil ik het niet over hebben.’

‘Zou je me kunnen helpen om met Willow in contact te komen?’ vroeg Charlotte.

‘Nee.’

‘Hou die arm recht, oom Corbin.’

Het maakte hem woedend dat sommige van deze eenvoudige oefeningen nog zo moeilijk voor hem waren.

‘Mijn moeder zei dat ze had gehoord dat Willow in Merryweather is, om het pension, of hotel of wat dan ook, van haar moeder voor een paar maanden te runnen,’ zei Charlotte. ‘Wist je dat ze in Washington is?’

‘Ja,’ zei hij met tegenzin. ‘Dat wist ik.’

Haar ogen werden groot. ‘Heb je Willow Bradford gezien sinds je hier in Shore Pine woont?’

‘Een paar keer.’ Hij herinnerde zich nog precies hoe ze eruit had gezien op het moment dat ze tegenover elkaar waren komen te staan, nu bijna drie maanden geleden. Haar gracieuze lichaam had zich

aangespannen. Op haar bleke huid was een blos verschenen. Haar blonde haren waren ietwat verwaaid geweest, waardoor het had geleken alsof ze zojuist was gekust door iemand die wist hoe hij moest kussen. Haar groene ogen hadden vuur geschoten.

‘Ik zag haar op een verjaardagsfeestje,’ vertelde hij aan Charlotte. ‘Een feestje waar ik trouwens nooit naartoe zou zijn gegaan als ik had geweten dat zij daar zou zijn.’

‘Je zou me best kunnen helpen om Willow te ontmoeten,’ stelde Charlotte. ‘Ik weet dat je dat kunt.’ Ze wierp hem een overdreven gekwelde blik toe. ‘Ik slaap slecht door dit geheim. Ik kan er niet met mijn ouders over praten, en ook niet met jou.’

Hij wist dat hij in de nesten zat. Hij was een vechter geweest op het veld, maar als het om Charlotte ging, was hij net een zachtgekookt eitje. ‘En als je nu eens met de vertrouwenspersoon van school ging praten?’

‘Nee.’

‘De jeugdleider van de kerk?’

‘Nee. Diep vanbinnen weet ik dat Willow Bradford me kan helpen. Ze is echt lief en ze houdt van kinderen, want ze is vrijwilligster bij Benevolence Worldwide.’

‘Alleen het feit dat ze ambassadrice is van een liefdadigheidsinstelling wil nog niet zeggen dat ze van kinderen houdt.’

‘Natuurlijk wel. En ze is ook met haar vader en een van haar zussen op televisie geweest; ze werden geïnterviewd over de manier waarop ze zijn omgegaan met de familietragedie die ze hebben doormaakt, toen Willows stiefmoeder was vermoord. Mijn geheim gaat ook over een familietragedie.’

Corbin fronste. ‘Echt waar?’

‘Ja. Zie je wel? Willow en ik hebben iets gemeenschappelijks: familietragedies.’

Hij zuchtte.

‘Ik weet gewoon dat ze me zal helpen.’ Ze sprak met een dramatische stem, zoals alleen twaalfjarige meisjes dat kunnen.

Corbin wist dat ze hem probeerde over te halen, maar dat maakte

hem er niet immuun voor.

‘Wil je me álseblieft helpen om haar te ontmoeten?’ smeekte Charlotte.

Verdraaid.

Berichtwisseling tussen Corbin en Willow, twee weken voordat ze uit elkaar gingen

CORBIN: Ik mis je. Het lijkt eeuwen geleden dat je wegging.

WILLOW: Ik ben gisteren pas uit Dallas vertrokken.

CORBIN: Precies. Voordat ik jou kende, wist ik niet dat een dag zo eindeloos lang kon duren.

WILLOW: Ja, dat is echt zo, hè? Ik mis jou ook.

CORBIN: Kom terug en breng het weekend met mij door.

WILLOW: Dat zou ik heerlijk vinden, maar ik denk dat de mensen van Harper's Bazaar die me hebben ingehuurd voor deze fotoshoot in Marokko niet echt blij zijn als ik vertrek. Kom dit weekend naar mij toe, hier in Marokko.

CORBIN: Misschien doe ik dat wel.

WILLOW: Maar je moet tegen de Eagles spelen dit weekend.

CORBIN: O ja, dat is waar. Balen.

WILLOW: Alsof je ooit een wedstrijd zou overslaan. Je bent gek op football.

CORBIN: Ik ben gekker op jou.

WILLOW: Nou, als je besluit de wedstrijd over te slaan dit weekend, laat het me dan even weten. Dan zal ik ervoor zorgen dat er een kopje van Marokko's bekende muntthee op je staat te wachten.

CORBIN: Ik wil geen thee. Ik wil jou.